

HYVÄ PUOLUEEN EDUSTAJA,

ALUEVAALIT OVAT IHMISOIKEUSVAALIT.

Naisiin kohdistuva väkivalta on suuri ongelma Suomessa. Naiset kohtaavat väkivaltaa esimerkiksi **kodeissa, töissä, koulussa, verkossa** tai **asettuessaan ehdolle vaaleissa**. Naisiin kohdistuva väkivalta on ihmisoikeusloukkaus, jonka torjuminen on hyvinvointi-alueiden velvoite.

Aluevaltuustoissa puolueenne edustajilla on mahdollisuus vaatia toimia, joilla naisiin kohdistuvan väkivallan ehkäiseminen tehostuu kaikkialla Suomessa.

Tässä kirjeessä esittelemme tavoitteet aluevaltuustoille naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaan. Vahvojen rakenteiden luominen on aluevaltuustojen ensimmäinen tehtävä.

- 1.** Jokainen alue laatii naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaohjelman, joka linjaa alueen toiminnan painopisteet.
- 2.** Jokaisella hyvinvointialueella on yhteistyöelin, jonka tehtävänä on naisiin kohdistuvan väkivallan torjunnan tehostaminen alueella.
- 3.** Järjestöjen toimintaedellytykset turvataan.
- 4.** Suomen ihmisoikeusveloitteet naisiin kohdistuvan väkivallan torjumisessa toteutuvat hyvinvointialueilla.

Yhteistyöterveisin,
Niina Laajapuro
Ihmisoikeustyön johtaja
Amnestyn Suomen osasto

Lisätiedot:
Pia Puu Oksanen
Sukupuoleen ja seksuaalisuuteen
perustuvan syrjinnän asiantuntija
Amnestyn Suomen osasto
pia.oksanen@amnesty.fi

SUOMI, EUROOPAN TURVALLISIN MAA NAISILLE JA TYTÖILLE

Tiedätte, että otsikko ei pidä paikkaansa.

Poliisin tietoon tulee vuosittain noin 10 000 lähisuhde- ja perheväkivaltatapausta. Aikuisista uhreista noin 75–78 prosenttia on naisia.¹ Avio- ja avopuolisoiden sekä entisten avio- ja avopuolisoiden välisessä väkivallassa uhri oli nainen hieman yli 80 prosentissa poliisin tietoon tulleista tapauksista.

Vuosien 2009–2019 aikana poliisin tietoon tulleista lähisuhdeväkivallan uhreiksi joutuneista 66 000 henkilöstä noin 14 prosenttia oli joutunut uhriksi vähintään kahtena eri vuonna.² Viimeisen 10 vuoden aikana uhriksi kahtena eri vuonna joutuneista 83 prosenttia oli naisia. Vähintään kolmena vuonna peräkkäin uhriksi joutuneista 89 prosenttia naisia.

Tiedätte, että vaikka poliisin tietoon vuosittain tulee noin 10 000 väkivaltatapausta, niin silti poliisi saa vain harvoin tietää lähisuhteessa tai perheessä koetusta väkivallasta.³ Alle yksi prosentti lähisuhdeväkivallan uhreista tunnistetaan terveystieteiden päivystyksessä.⁴

Eri tilastojen mukaan noin 50 000 naista Suomessa joutuu seksuaaliväkivallan uhriksi vuosittain.⁵ Tilastokeskuksen mukaan vuonna 2021 ensimmäisen yhdeksän kuukauden aikana raiskausrikokset lisääntyivät 22 prosenttia edelliseen vuoteen verrattuna.⁶ Vuosina 2011–2020 poliisin tietoon tulleista raiskausrikoksista 96 prosentissa uhri oli nainen.⁷

1 Tilastokeskuksen rikos- ja pakkokeinotilastojen mukaan vuonna 2018 lähisuhde- ja perheväkivallan aikuisista uhreista oli 76,5% naisia, vuonna 2019 uhreista noin 77 prosenttia oli naisia, 2020 naisten uhriosuus oli 75,2% (<https://www.stat.fi/til/rpk/index.html>)

2 Tilastokeskuksen julkistus sisältää 10 vuoden seurannan, ks https://www.stat.fi/til/rpk/2019/15/rpk_2019_15_2020-06-02_tie_001_fi.html

3 Poliisin tietoon tulee 2-20% naisiin ja tyttöihin kohdistuneista väkivaltarikoksista. Absoluuttista suhdelukua ei ole mahdollista tuottaa juuri siksi, että kyseessä on tyypillisesti piiiilrikollisuus, jonka yleisyysolettama perustuu erityyppisiin kyselytutkimuksiin ja palveluja tarjoavien tahojen keräämiin tietoihin. Verrattaessa esimerkiksi Euroopan perusoikeusviraston tutkimuksen perusteella arvioitua lukua vuosittain seksuaaliväkivaltaa kokeneista Suomessa asuvista naisista (n. 50 000) poliisin vuosittain saamaan rikosilmoitusten määrään (n. 2500 raiskausrikosta tai muuta seksuaalirikosta, pois lukien lapsiin kohdistuvat) saamme arvion, jonka mukaan poliisin tietoon tulee vuosittain noin 5% naisiin kohdistuneista seksuaalirikoksista.

4 Luku on useamman eri tutkimuksen perusteella tehty estimaatti. Tuoreimman arvion tästä antaa Jyväskylän yliopistossa toteutettu Heli Siitalan väitöstutkimus. Aineistona käytettiin Keski-Suomen sairaanhoitopiirissä toteutettua kyselyä (N=1952) sekä Keski-Suomen keskussairaalan päivystyspolin asiakirjoja. Siitalan väitöskirja on luettavissa: <https://tinyurl.com/thesis-siitala>

5 Euroopan perusoikeusvirasto tutki vuonna 2014 naisiin kohdistuvan väkivallan yleisyyttä ja muotoja Suomessa sekä muissa EU-maissa. Selvityksen mukaan 3 prosenttia naisista joutuu vuosittain seksuaalisen väkivallan uhriksi Suomessa (ml.raiskaus). 18-74-vuotiaiden naisten väkilukuun suhteutettuna voidaan todeta, että 58 000 naista koki vuoden aikana seksuaalista väkivaltaa Suomessa. Kansallisen rikosuhritutkimuksen mukaan seksuaalista väkivaltaa kokeneita naisia on vuositasolla keskimäärin 2,2 prosenttia eli noin 43 000. Luku 50 000 on edellä mainittujen tutkimusten puoliväli eli pyöristetty kompromissi.

6 Tilastojulkistus 15.10.2021: https://www.stat.fi/til/rpk/2021/03/rpk_2021_03_2021-10-15_tie_001_fi.html

7 Prosenttiluku perustuu Tilastokeskuksen tietoihin vuosilta 2011-2020.

Entäs tytöt? Tuoreimman, tänä vuonna julkistetun kouluterveyskyselyn mukaan noin puolet kahdeksaluokkalaisista ja tätä vanhemmista tytöistä on kokenut vuoden aikana seksuaalista ahdistelua. Häirintä on kasvanut selvästi kahden vuoden takaisesta. 19 prosenttia ammattioppilaitoksissa opiskelevista ja 14 prosenttia lukiossa opiskelevista tytöistä on kokenut seksuaaliväkivaltaa viimeisen vuoden aikana.⁸

Tiedätte, että Covid-19-pandemian aikana yhteydenotot eri palveluntarjoajiin kasvoivat merkittävästi: vuonna 2020 Nollalinjan ympärivuorokautiseen puhelimen yhteydenotoissa kasvu edelliseen vuoteen oli 31 prosenttia.⁹ Ensi- ja turvakotien liiton chat-palvelujen asiakasmäärä viisinkertaistui.¹⁰

Naisiin ei kohdistu väkivaltaa ainoastaan kotona, koulussa tai lähisuhteissa, vaan myös työpaikoilla ja verkkoympäristössä.

Tilastokeskuksen työolotutkimukset kertovat fyysisen väkivallan tai sen uhan noin kolminkertaistuneen vajaassa kolmessa vuosikymmenessä naispalkansaajien työssä. Väkivallan kasvu sijoittuu nimenomaan naisvaltaisille aloille.¹¹

Viimeisimmän työolotutkimuksen (2018) mukaan joka viides nainen on joutunut työpaikallaan seksuaalisen häirinnän kohteeksi työuransa aikana. Nuori ikä on naisille merkittävä seksuaalisen häirinnän riskitekijä.

Vuoden 2018 työolotutkimuksen mukaan 15–24-vuotiaista naisista 29 prosenttia oli kokenut työpaikallaan seksuaalista häirintää kuluneen vuoden aikana. Nuorimmasta, 15–24-vuotiaiden ikäryhmästä 7 prosenttia kertoi joutuneensa seksuaalisen häirinnän kohteeksi vähintään viikoittain.¹²

Naisten kokema työpaikkaväkivalta on usein myös fyysistä väkivaltaa ja sillä uhkaamista. Väkivaltaa kohdataan eniten ammattiteissa, joihin liittyy paljon kontakteja asiakkaiden tai potilaiden kanssa. Joka neljäs sairaala- ja sote-alan työntekijä raportoi vuonna 2019 joutuneensa asiakkaan aiheuttaman fyysisen väkivallan tai sen uhan kohteeksi vuoden aikana. Lyömisestä tai potkimisesta raportoi 26 prosenttia työntekijöistä.¹³

Kunta-alalla väkivaltaa ja sen uhkaa koetaan eniten opetus-, hoito- ja asiakaspalveluammattiteissa. Kunta-10-tutkimuksen mukaan 45 prosenttia naisista koki vuonna 2019 kunta-alalla joko väkivaltaa tai sen uhkaa.¹⁴

8 Kouluterveyskyselyn tulokset 2021:

<https://thl.fi/fi/tutkimus-ja-kehittaminen/tutkimukset-ja-hankkeet/kouluterveyskysely/kouluterveyskyselyn-tulokset>

9 <https://thl.fi/fi/-/nollalinja-ottaa-chat-palvelun-kayttoon-kevaan-aikana-takana-puheluiden-maarassa-mitattuna-ennatysvuosi>

10 https://ensijaturvakotienliitto.fi/vaikuta-yhteiskuntaan/tyomme_lukuina/#vakivaltatyo

11 Digiajan työelämä –työolotutkimuksen tuloksia 1977–2018. Tilastokeskuksen julkaisuja 2019: https://www.stat.fi/tup/julkaisut/tiedostot/julkaisuluettelo/tyym_1977-2018_2019_21473_net.pdf.

Katso myös Suomen Teollisuuden Työnantajien Keskusliiton (STTK) julkaisema tutkimus, jonka toteutti Aula Research Oy STTK:n toimeksiannosta. Tulosten mukaan noin joka kolmannella työpaikalla (31 %) oli esiintynyt henkistä tai fyysistä väkivaltaa viimeisen kolmen vuoden aikana. Fyysisen väkivallan tai sen uhan kohteeksi oli joutunut noin joka viides (22 %) vastaaja. Enemmistö oli kokenut väkivaltaa asiakkaiden taholta. Naiset ovat kokeneet sitä kaksinkertaisesti miehiin verrattuna. Erityisen yleistä väkivalta oli sosiaali- ja terveys- sekä koulutusalailla. Tutkimusraportti: <https://www.sttk.fi/materiaalit/kysely-henkisesta-ja-fyysisesta-vakivallasta-ja-sen-uhasta-tyopaikoilla/>

12 Tilastokeskuksen työolotutkimus 2018: <https://www.stat.fi/til/tyoolot/2018/index.html>

13 Tiedot käyvät ilmi Työterveyslaitoksen seurantatutkimuksesta, johon osallistui 9000 työntekijää vuonna 2019. Ammattiryhmistä lähi- ja perushoitajat ja sairaanhoitajat kohtasivat eniten asiakasväkivaltaa. <https://www.ttl.fi/asiakasvakivalta-sairaala-ja-terveydenhuoltohenkilostoa-kohtaan-lisaantynyt/>

14 Työterveyslaitoksen Kunta-10 tutkimuksen työntekijän hyvinvointia kuvaavat grafiikat: <https://www.tyoelamatieto.fi/fi/dashboards/kunta10>

Yhteiskunnallista keskustelua käydään paljon verkossa, jossa esimerkiksi poliittisesti aktiiviset naiset joutuvat verkkoväkivallan uhreiksi. Uhkailun ja häirinnän tavoitteena on vaiennuttaa ja saada naiset pelkäämään. Naisiin kohdistuva verkkohäirintä ja väkivalta on uhka demokratialle.¹⁵

Tasa-arvobarometrissa 2017 sukupuoleen liittyvää vihapuhetta oli kokenut 15 prosenttia naisista. Vähemmistöön kuulumisen altistaa vihapuheelle etenkin naisia. Vähemmistöön itsensä määrittävistä naisista yli viidesosa oli kokenut vihapuhetta.¹⁶

Tilastokeskuksen toteuttama väestötutkimus tieto- ja viestintäteknologian käytöstä (2020) kertoo, että 16–24-vuotiaista naisista puolet (49,7 prosenttia) on joutunut epäasiallisen, hyökkävän tai seksuaalissävyytteisen epämuokavan lähestymisen kohteeksi.¹⁷

Naisten Linjan Turv@verkko-hanke selvitti kyselyllä naisiin ja sukupuolivähemmistöihin kohdistuvan verkkohäirinnän luonnetta ja seurauksia. Kyselyn mukaan verkkohäirintä aiheutti kokijoille vakavia psyykkisiä, fyysisiä, sosiaalisia ja taloudellisia haittoja. Viidesosa vastaajista kertoi häirinnän johtaneen itsetuhoisuuteen. Häirintä kavensi huomattavasti heidän haluaan osallistua yhteiskunnalliseen keskusteluun.

Merkittävää kyselyn tuloksissa oli se, että vastaajien mukaan esimerkiksi terveydenhuollon ammattilaiset ja poliisit vähätelivät verkkohäirinnän vakavuutta eivätkä ymmärtäneet, kuinka kokonaisvaltaisesti verkossa tapahtuva häirintä vaikuttaa kokijan hyvinvointiin.¹⁸

15 Knuutila, Kosonen, Saresma, Haara, Pöytäri: Viha vallassa. Vihapuheen vaikutukset yhteiskunnalliseen päätöksentekoon. Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja 2019:57: <https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/161812>

16 Tasa-arvobarometri 2017: https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/160920/STM_08_2018_Tasa-arvobarometri%202017_net.pdf

17 Tilastokeskuksen tutkimusjulkistus väestön tieto- ja viestintäteknologian käytöstä: <https://www.stat.fi/uutinen/vihapuhe-nettikiusaaminen-ja-hairinta-koskettaa-erityisesti-nuoria>

18 Verkossa satutetut -tutkimusraportti: https://assets.ctfassets.net/pbxhiiewat8h/77ZBbcKYCsv2YfLeI5Axn2/6aab09d758fd0bacaf33bba34c69a28e/Verkossa_satutetut_raportti.pdf

ALUEVAALIT OVAT IHMISOIKEUSVAALIT.

Ihmisoikeusvelvoitteet koskevat myös hyvinvointialueita. Hyvinvointialueet ovat ratkaisevan tärkeässä roolissa ihmisoikeuksien kunnioittamisessa, suojelemisessa ja turvaamisessa. **Naisiin kohdistuva väkivalta on ihmisoikeusloukkaus, jonka torjuminen on hyvinvointialueiden velvoite.**

Aluevaltuustoissa puolueenne edustajilla on mahdollisuus vaatia toimia, joilla naisiin kohdistuvan väkivallan ehkäiseminen tehostuu kaikkialla Suomessa.

Aluevaltuustojen on varmistettava, että...

- 1. Jokainen alue laatii naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaohjelman, joka linjaa alueen toiminnan painopisteet.**

Tehokas väkivallan vähentämiseen tähtäävä työ vaatii selkärangan: poliittisesti hyväksytyin torjuntaohjelman. **Amnestyn ja STM:n kuntatutkimukset osoittavat, että kunnille suunnatut suositukset toimintaohjelmien laatimisesta eivät ole toteutuneet toivotulla tavalla.** STM:n vuonna 2019 kunnille toteuttamassa kyselyssä 40 prosenttia vastasi, että toimintaohjelmaa ei ole eikä sellainen ole suunnitteilla. Ainoastaan 29 prosenttia vastasi, että toimintaohjelma on osa hyvinvointisuunnitelmaa ja joka viides kertoi sen olevan osa turvallisuussuunnitelmaa.¹⁹

Amnestyn kunnissa toteuttaman pitkittäistutkimuksen tulokset kertovat samaa tarinaa: vain kuudessa kunnassa oli poliittisesti hyväksytty toimintaohjelma naisiin kohdistuvan väkivallan vastaiselle työlle (vuonna 2017 tutkimukseen osallistuneita kuntia oli 118). Kunnissa vastaajista vain 14,5 prosenttia arvioi naisiin kohdistuvan väkivallan esiintyvyydestä vaikuttavan budjettiratkaisuihin.²⁰ On huomionarvoista, että naisiin kohdistuvan väkivallan parempi tunnistaminen johtaisi hyvinvoinnin, terveyden ja turvallisuuden lisäämisen ohella merkittäviin säästöihin alueilla ja kunnissa: lähisuhdeväkivallan uhrien aiheuttamat kustannukset esimerkiksi terveydenhuollossa ovat väestön keskiarvoon verrattuna 32 prosenttia korkeammat ennen tunnistamista.²¹

Tietoa on saatavilla. Jotta voidaan tunnistaa toimenpiteet, joita tarvitaan kaikilla hyvinvointialueilla ja toisaalta ne, joita tarvitaan paikallisesti omalla hyvinvointialueella, on hyödynnettävä paikallisia, alueellisia ja valtakunnallisia tietolähteitä.

Tutkimukset osoittavat seuraavan ketjun. **Alueilla, joissa on poliittisesti hyväksytyjä naisiin kohdistuvan väkivallan vastaisia ohjelmia, on myös toimivia yhteistyörakenteita.** Vahvat, yhteisesti päätetyt rakenteet luovat selkänogan, johon sekä järjestöissä että kuntien tuottamissa palveluissa työskentelevien on hyvä nojata. Esimerkiksi kunnissa, joissa yhteistyörakenteita on luotu, on myös muita alueita useammin suunniteltu asiakkaalle palvelupolkuja lähisuhdeväkivaltaan puuttumiseksi sekä asetettu seurattavia tavoitteita lähisuhdeväkivallan ehkäisylle. Lopulta ne, jotka rakenteista eniten hyötyvät, ovat väkivaltaa kokeneet naiset.

19 Lähisuhdeväkivaltaan puuttumisen ja ehkäisyn prosessit : Lähisuhdeväkivaltatyön hyvät käytännöt rakenteisiin. Nipuli, Suvi (STM julkaisu 2020-01-21)
<https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/162012>

20 Kuntatutkimussarjan vuoden 2017 raportti ja tiedote:
<https://www.amnesty.fi/kuntapaattajien-tiedoissa-naisiin-kohdistuvasta-vakivallasta-vakavia-puutteita/>

21 Arvio perustuu Heli Siltalan väitöstutkimukseen, jossa aineistona oli Keski-Suomen sairaanhoitopiirissä toteutettu kysely (N=1952) ja Keski-Suomen keskussairaalan päivystyspolin asiakirjat. Ks. viite 3.

2. Jokaisella hyvinvointialueella on yhteistyöelin, jonka tehtävänä on naiseen kohdistuvan väkivallan torjunnan tehostaminen alueella. Yhteistyöelinten alaisuuteen perustetaan koordinaatioryhmät, jotka edistävät Tunnista, turvaa ja toimi -suositusten²² noudattamista kuntatasolla.

Hyvinvointialueilla on laissa määritelty yhteistyövelvoite. Myös Istanbulin sopimus velvoittaa valtiolliset toimijat, kuten hyvinvointialueet, yhteistyöhön järjestöjen ja kansalaisyhteiskunnan eri toimijoiden kanssa. Moniammatillinen yhteistyö naiseen kohdistuvan väkivallan ehkäisemiseksi on kirjattava tähän työhön keskittyvien yhteistyörakenteiden toimintasuunnitelmiin. Naiseen kohdistuvan väkivallan torjunta on sisällytettävä myös kehityksessä olevien Osaamis- ja tukikeskusten toimintasuunnitelmiin.

Sujuva yhteistyö mahdollistaa myös yhteistyön tiedonkeruussa, jota käytetään hyvinvointisuunnittelun ja hyvinvointikertomusten pohjana.

Kaikki tämä ei tapahdu itsestään.

Tehokkaan yhteistyön edellytys on suunnitelmallisuus. Naiseen kohdistuvan väkivallan vastainen työ vaatii tuekseen vahvaa koordinaatiota ja ennakkointia, siksi koordinoitavuutteen on läpäistävä rakenteiden kaikki tasot. Tämä tarkoittaa, että työhön varataan sekä aikaa että ihmisiä, työntekijöitä.

STM:n vuonna 2019 tekemän selvityksen mukaan 56 prosentissa kunnista/kuntayhtymistä oli lähisuhdeväkivallan ehkäisyn koordinaattori tai vastuuhenkilö. Amnestyn 2017 kuntatutkimuksessa vain 21 kunnassa oli nimetty naiseen kohdistuvan väkivallan vastaisen työn vastuuhenkilö tai väkivallan ehkäisyn koordinaattori. Vastuuhenkilölle ei kuitenkaan välttämättä ollut määritelty työaika tehtävää varten tai edes selkeää tehtäväkuva. Vain yhdeksän kuntaa/kuntayhtymää vastasi, että työaika on määritelty. Vain kolmessa työaika oli 100 prosenttia.

Aluevaltuustoilla on mahdollisuus varmistaa riittävä resurssointi väkivallan vastaiseen, alueelliseen työhön. Hyvinvointialueiden on palkattava koordinaatiotehtäviin riittävästi ihmisiä, riittävällä työajalla.

Hyvinvointialueiden on laadittava koulutus suunnitelmat, jotka kattavat kaikki naiseen kohdistuvan väkivallan muodot.

3. Järjestöjen toimintaedellytykset turvataan.

Yhteistyökumppanina järjestöt ovat naiseen kohdistuvan väkivallan vastaisessa työssä keskeisiä.

Osana hyvinvointialuestrategiaa hyvinvointialueen ja kuntien on sovittava sote-järjestöavustamisen jatkumisesta ilman katkoksia. Vain siten voidaan turvata järjestöjen tuki ja apu sitä tarvitseville.

Hyvinvointialuestrategioissa on linjattava miten hyvinvointialue rahoittaa järjestöjen toimintaa.

²² Tunnista, turvaa ja toimi. Lähisuhde- ja perheväkivallan ehkäisyn suositukset. Sosiaali- ja terveys-toimelle paikallisen ja alueellisen toiminnan ohjaamiseen ja johtamiseen:
<https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/74213>

Aluevaltuustojen on varmistettava, että järjestöillä on edellytykset toteuttaa perustehtäväänsä ja kehittyä.

4. Suomen ihmisoikeusveloitteet naisiin kohdistuvan väkivallan torjumisessa toteutuvat hyvinvointialueilla.

Edellä luetelluilla toimilla päästään lopulta siihen, että hyvinvointialueen ihmisoikeusveloitteet naisiin kohdistuvan väkivallan torjumisessa toteutuvat.

Ihmisoikeussopimukset, kuten Euroopan neuvoston yleissopimus naisiin kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan torjumisesta (Istanbulin sopimus) velvoittaa myös hyvinvointialueita. **Sopimuksen mukaan hyvinvointialueilla on vastuu naisiin kohdistuvan väkivallan ehkäisystä, torjumisesta ja seurausten aiheuttamaan palvelutarpeeseen vastaamisesta.**

Istanbulin sopimus edellyttää, että kaikki asianomaiset viranomaiset arvioivat väkivallan vakavuuden ja siihen liittyvän kuolemanvaaran (Art. 51). Viranomaisten tulee hallita riskejä ja tarjota turvallisuutta ja tukea yhteen sovituin toimin (Art. 51). Viranomaisilla on oltava käytettävissä asianmukaiset järjestelmät, joilla mahdollistetaan tehokas yhteistyö kaikkien asianomaisten valtion viranomaisten kesken (Art. 18). Lisäksi sosi-aali- ja terveydenhuollon sekä sivistystoimen henkilökunnalla tulee olla ammatillinen valmius puuttua lähisuhdeväkivaltaan sekä ajantasainen osaaminen sitä koskevasta lainsäädännöstä.

Niin EU:n uhridirektiivi (2012/29/EU) kuin Istanbulin sopimus määrittävät raamit väkivallan eri osapuolille tarjottavien tukipalvelujen määrille ja osin myös muodoille.

Tiivistetysti tämä tarkoittaa, että jokaisella Suomen valtion alueella olevalla henkilöllä on oltava kynnyksetön mahdollisuus saada tukea väkivallan katkaisemiseen ja siitä toipumiseen. Myös oma kansallinen lainsäädäntömme velvoittaa hyvinvointialueita vastaamaan väkivallasta ja kaltoinkohtelusta aiheutuvaan tuen tarpeeseen.

SUOMI EI VIELÄ OLE EUROOPAN TURVALLISIN MAA NAISILLE JA TYTÖILLE – MUTTA SE VOI OLLA SITÄ.

Yhteistyöterveisin

Niina Laajapuro
Ihmisoikeustyön johtaja
Amnestyn Suomen osasto

Lisätiedot:

Pia Puu Oksanen
Sukupuoleen ja seksuaalisuuteen perustuvan syrjinnän asiantuntija
Amnestyn Suomen osasto
pia.oksanen@amnesty.fi